

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.233 van 23 april 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Lobe op 10 februari 1979. Op 30 november 2006 verliet u Kameroen op legale wijze om in Duitsland aan de universiteit van Freiburg 'International Management of Resources and Environment' te studeren. U vloog van Douala tot Brussel met een vlucht van SN Brussels. Vóór u naar Duitsland ging, ontmoette u uw vriendin Doris in Gent en een vriend van haar, X (O.V. nr. X – C.G. nr. X). Sinds december 2006 heeft u een relatie met X en ondertussen hebt u twee kinderen met hem, namelijk een zoon X, die op 22 augustus 2007 in Gent werd geboren en een dochter X, die op 29 juli 2008 werd geboren in Gent. Op 24 oktober 2008 hebt u in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verliet uw land van herkomst als student om te studeren aan de universiteit van Freiburg en u verklaarde dat u zelf geen problemen kende in Kameroen (gehoor CGVS, p.4 en 5). U stelde dat uw partner, (N.S.A.), politieke problemen heeft en bedreigingen krijgt vanuit Kameroen, maar u kon hierbij geen enkele toelichting geven (gehoor CGVS, p.6-7). U verklaarde dat u vreest voor het leven van uw twee kinderen, (N.S.A.) en (N.J.A.E.), omdat ze dezelfde naam van hun vader, (N.S.A.), dragen (gehoor CGVS, p.7). Vermits u (N.S.A.) nooit heeft gekend in Kameroen en hem voor het eerst ontmoette in Gent in december 2006 (gehoor CGVS, p.3 en 5) dienen de asielmotieven die uw partner in het kader van zijn asielaanvraag aanhaalde afzonderlijk beoordeeld te worden van diegene die u in het kader van voorliggende asielaanvraag aanhaalt. Er is immers geen sprake van een gedeelde 'vrees voor vervolging' of een gemeenschappelijk 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' in jullie land van oorsprong. Er kan worden opgemerkt dat in hoofde van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (zie beslissing dd. 14 januari 2009 in dossier van (N.S.A.) O.V. nr. 5.160.348 – C.G. nr. 01/24895Z). Bijgevolg kan ook geen 'vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' voor jullie kinderen worden weerhouden.

Verder gaf u aan dat een terugkeer naar het huis van uw vader in Kameroen niet eenvoudig zou zijn, omdat u geen werk hebt in Kameroen, omdat u niet afstudeerde en omdat u niet alleen voor uw twee kinderen kan zorgen (gehoor CGVS, p.8). Deze motieven houden echter geen verband met één van de criteria van de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of het behoren tot een sociale groep). De door u voorspelde praktische problemen en de eventuele negatieve reactie van uw vader bij uw terugkeer naar Kameroen kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als 'ernstige schade' zoals geformuleerd in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien belet niemand u om elders in Kameroen te wonen dan bij uw vader.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, houden de redenen voor uw vlucht geen verband met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet. Er dient eveneens vastgesteld te worden dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt of dat u zich kunt beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Het door u neergelegde paspoort met Duits studentenvisum bevestigt uw verklaring dat u daadwerkelijk op 30 november 2006 Kameroen op legale wijze verliet om in Duitsland aan de universiteit van Freiburg 'International Management of Resources and Environment' te studeren. Verder toont dit document, alsook de door u neergelegde identiteitskaart, uw identiteit aan, die door het Commissariaat-generaal niet wordt betwijfeld. De geboorteaktes van (N.J.A.E.) en (N.S.O.) tonen aan dat u daadwerkelijk de moeder bent van deze kinderen en dat (N.S.A.) de vader is, zaken waar door het Commissariaat-generaal niet aan wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van *“het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing samengelezen met artikel 48 van de Vreemdelingenwet”*, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Zij stelt dat de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in voormelde wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijke en afdoende motivering vereisen.

Verzoekster koppelt haar dossier integraal aan dat van N. S. A. Zij stelt dat ook deze persoon een beroep indiende tegen diens weigeringsbeslissing en is van mening dat indien dit beroep gegrond wordt verklaard, dit tevens betekent dat verzoekster erkend moet worden daar zij een feitelijk gezin vormen.

3.1.2. Verzoekster roept in een tweede middel de schending in van artikel 33 van de Vluchtelingenconventie. Zij verklaart dat er een reëel risico is dat zij in geval van terugkeer zal worden aangepakt, opgepakt en geïsoleerd door de overheden omwille van haar verbondenheid met de SCNC langs zijde van haar man.

3.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 lid 1 van het EVRM.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 (cf. infra). Aangezien de drie voormelde middelen onderling verweven zijn daar zij de vluchtelingenstatus betreffen worden deze middelen samen behandeld.

Artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat alleen Belgen Minister kunnen zijn. De Raad ziet niet in op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou kunnen zijn.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a) en 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daargelaten dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is maar een administratieve zodat de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS, 12 september 2001, nr. 98.827.), dient te worden opgemerkt dat verzoeker, blijkens de bewoordingen van het verzoekschrift, in wezen de schending aanvoert van de motiveringsplicht.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848;

RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster haar asielaanvraag integraal koppelt aan die van haar partner, N. S. A. Ter terechtzitting bevestigt zij dat zij geen eigen asielmotieven heeft, doch zich louter beroept op de asielmotieven van voormeld persoon.

Bij arrest nr. 26.230 van 23 april 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de asielmotieven van haar partner en dat deze niet aannemelijk maakt in de negatieve belangstelling te staan van de Kameroense autoriteiten omwille van zijn voorgehouden SCNC-lidmaatschap. De vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden aan verzoeksters partner geweigerd.

In acht genomen dat verzoekster zich voor haar asielaanvraag volledig baseert op het relaas van haar partner, dient derhalve worden besloten dat zij evenmin een gegronde vrees koestert voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin en niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Daargelaten dat artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 niet dienstig kan worden ingeroepen aangezien de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930), kan verzoekster zich hoe dan ook niet op dit artikel beroepen aangezien zij, het voorgaande in acht genomen, niet kan worden gezien als zijnde een vluchteling.

De middelen zijn ongegrond.

4. Verzoekster voert geen middelen aan en ontwikkelt geen argumenten met betrekking tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn in het dossier, het sub 3.2 bepaalde mede in acht genomen, geen elementen voorhanden die in haar hoofde wijzen op het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kameroen een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve dient haar de subsidiaire beschermingsstatus te worden ontzegd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 23 april 2009 door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN.

W. MULS.